

SAKAR BORA

NEREDEN PÖRTLEDİ BU SIVILCELER?

Yazan ve Çizen
ÇAĞRI CEBECİ

GENÇ HAYAT

ÇAĞRI CEBECİ

1974 senesinde Aydın'da doğdu. İlk, orta ve lise eğitimini İstanbul'da tamamladı. Lise yıllarında karikatüre başladı. İlk karikatürü 1991 senesinde Avni adlı mizah dergisinde yayınlandı.

Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'nde Seramik öğrenimi gördükten sonra 2000'li yılların başında çocuk dergiciliğine yönelik çizimler yapmaya başladı. Bu dergilerin birçoğuna içerik ve çizim anlamında katkıda bulundu.

2004 Altunizade Kültür Merkezi Çizgili Dünya sergisi, 2007 Prizren 3. Uluslararası Çizgi Roman ve Karikatür sergisi, 2008 Eyüp Feshane etkinliklerinde sergi çalışmalarına katıldı.

TRT Çocuk Dergisi'nin çıkmasında ve çıkarılmasında bolca emeği geçen Cebeci, bu derginin Sanat Yönetmenliği görevini uzun süre üstlenmiştir. İki adet basılmış kitabı daha bulunan sanatçı, aynı zamanda ünlü şair yazar Dilaver Cebeci'nin de oğludur.

KARAKTERLER

Ayy!

KÜT

BÖLÜM 1

**GELİN
TANIŞ OLALIM**

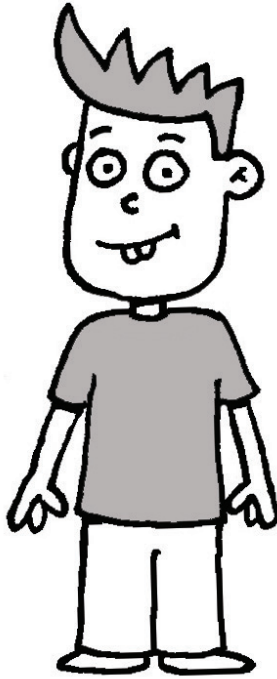
Merhaba arkadaşlar!

Ben Bora Can. Evin tek çocuğuyum ve meyvelerden muzı severim. Bunu neden söyledim? Hiiç, içimden geldi işte.

Biz Üsküdar'da oturuyoruz. Evimiz 4 katlı bir binanın 3. katında. Ben oturduğum muhiti çok seviyorum.

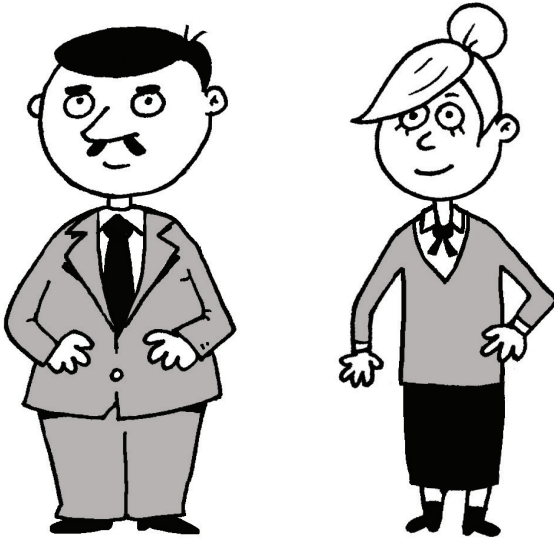
Mahalleliler de beni sever ama bir yönümden biraz şikayetçiler: **SAKARLIĞIM**

Ben de arada sırada bu huyuma sinir olurum. Ama elimde değil. Biraz fazla hareketliyim sanırım ondan oluyor. Yoksa istesem yapar mıyım? Yapmam tabii.

Bu benim babam. **Adı Cemil**. Bazen onunla Üsküdar sahilde balık tutmaya gideriz. O, bir şirkette muhasebeci. Tam olarak muhasebeci ne iş yapar bilmiyorum ama sanırım yıl içinde bazı rakamları üst üste toplayıp yıl sonunda tekrar denk getirmeye çalışıyormuşsun. Para ile alakalı riskli ve stresli bir iş olsa gerek. Çünkü bazen eve burnundan solu-yarak geliyor. O zamanlar pek yanına yanaşmama-ya gayret gösteriyorum.

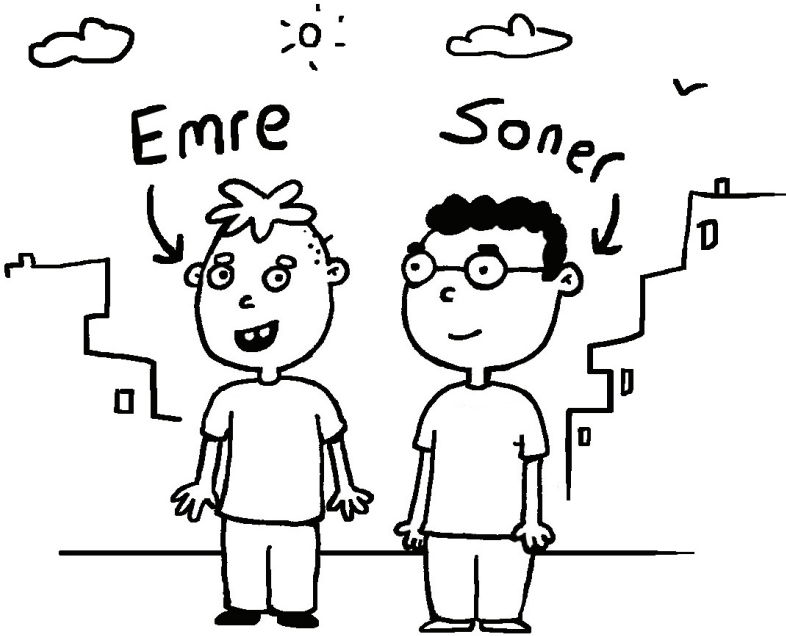
Bu da **annem Betül**. O da bir öğretmen. Onun işi daha az riskli. En fazla yazılı kâğıtlarını okurken notları karıştırıp birkaç ailenin çocuğunun bisiklet, cep telefonu gibi ödülleri alamamasına sebep olabilir diye düşünüyorum. Şu ana kadar böyle bir şey yapmış mıdır bilemiyorum ama bir keresinde sınıf öğretmenimiz Mustafa hoca bana fazladan 20 puan vermiş. Durumu ikimiz de anlayana kadar ben o ders-ten başarıyla geçmişim. Bu da bizim sırrımız olsun.

Vee bunlar da en iyi arkadaşlarım **Emre** ve **Soner**. Genelde beraber takılırız.

Emre, çok espiritüel birisidir. Okulda sürekli kötü kötü espriler yapar. Onunla beraberken esprilerine katlanmak haricinde gayet mutlu olurum.

Soner ise biraz bilgiçtir. Okul dışındaki zamanlarda kitap okuyup bolca araştırma yapar. Araştırmaları zaman zaman başına iş açsa da on numara arkadaştır.

Ha, bu arada size bir şey itiraf edeyim. Ben biraz oburum. Öğünlerin dışında atıştırmayı çok severim. Kilom yediğim yemeklerle orantılı değil sizi yanıltmasın. Ne kadar lüzumsuz şey varsa yiyorum. Genellikle çikolata gibi şeyler işte. Bunlara halk arasında abur cubur diyorlarmış.

Annem ve babam beni sürekli uyarıyor ama ne yapayım. **Çok lezzetli.** Eee, bir de kilo problemi olmayınca harçlıklarımı böyle şeylere yatırıyorum.

Neyse bu hafta sonu ailece hep beraber bir alışverişe çıkalım dedik. Evden nasıl fırladıysam çıkarırken kapı komşumuz Bahri amca ile çarpışıp **gözlüğünü kırdım.**

Annemle babam, Bahri amcadan özür dileme faslıyla uğraşırken ben de apartmanın girişindeki bahçede almıştım soluğu.

Yolda babam annemle sürekli benim bu huyumun nasıl düzeleceğini konuştu. Esasında ben de bu hâlimden pek memnun değildim ama kendimle barışık olmayı öğrendim. Hem bazen işe yaradığı da olmuştur bu özelliğimin.

Mesela bir gece yarısı uyku tutmamıştı beni ve odamın penceresinden bakmak istemişim. Camı açıp dışarı bakarken annemin oraya koyduğu saksıya çarpmıştı kolum. Saksı aşağı komşuyu soymak için **alt pencereye tırmanan hırsızın** kafasında gümleyince iki ay mahallenin kahramanı olmuşum.

Ne diyordum? Ha, alışveriş yapacaktık. Markete geldik ve içeri girdik. Benim tek amacım vardı: Anem ve babamdan bir ara uzaklaşıp **çok sevdiğim Lopokop çikolatasına ulaşmak.**

Bana bu çikoladayı almak istemeyeceklerini biliyorum ama benim de bir planım var elbet. **He he hee!**

Bizimkiler peynir ve süt ürünleri reyonuna geldiğinde ben de harekete geçtim. Çünkü en çok bu konuda anlaşılamazlar: Peynir konusu.

Yapılan araştırmalarda dünyadaki keçi peyniri tüketimi...

Bence inek peyniri alalım Cemil.

Onlar orada oyalanırken hızla çikolata reyonlarına daldım. Lopokop çikolatalarını aramaya başladım. O hızla Hokella kavanozlarından birine çarpmışım. Kavanoz yere düşer düşmez **şangır** diye kırıldı. **Tüh ya!** Tam da Lopokop çikolatalarına iki metre kalmıştı.

Hatamı telafi etmem için reyon görevlisinin yanına gitmem gerekiyordu. Yapacak bir şey yoktu. Cezimdeki biriktirdiğim üç kuruş harçlığımı da kırdığım kavanoza verecektim.

Reyon görevlisini bulup olay mahalline getirdim ama o da ne? İki kişi Hokella kavanozunu yerdeyken atıştırıyor. **Uçmuş bunlar yaa!**

Hayatımda gördüğüm en komik sahneydi. Görevli abi benim artık gidebileceğimi söyledi. Sanırım Hokella'nın bedelini onu yiyenlerden tahsil edecekti. Ya ne acayip olmuş insanlar. Hiçbir fırsatı kaçırmıyorlar. Bir insanın yere düşen Hokella ile ne işi olabilir ki? Biraz bedavacılığı seviyoruz sanırım.

Bir de bu son zamanlarda alışveriş tam bir çılgınlık olmuş gibi. Marketlerde önüne geleni alan bir sürü tip görüyorum. Yahu ihtiyacın yoksa neden alıyorsun bir sürü şeyi.? Hem israf diye bir şey var.

Böyle giderse insanların bilincini kaybetmiş birer alışveriş zombisi olmalarından korkuyorum.

Geçenlerde annem ile babam eskiden bu kadar çok market olmadığından bahsetmişlerdi bana. Şimdiki marketlerin yerine bakkal dükkânları varmış. Küçük marketler yani. Ne güzel. Her mahallede hemen hemen bir tane de bulunurmuş. Bu marketler zamanla artınca çoğu tutunamayıp kapatmış tabii ki. Şimdiki nesil yani bizler çok mu şanslıyız yoksa çok mu şanssızız anlayamadım.

Bizim mahallede de var bir tane: **Bakkal Necip Amca**. Ama toplasanız Necip amca'yı topu topu 2-3 kere görmüşümdür. Ne kadar üzücü!

Ha, nerede kalmıştık? Sonunda Lopokopumu alıp annemlerin yanına döndüm. Yani peynir ve süt ürünleri bölümüne... Hâlâ orada aynı şekilde peynir üzerinde konuşuyorlardı. Peynir konusunda ben de onların kafasını iyice karıştırırsam bana markette daha çok zaman kazandıracaklar gibi. Neyse zor da olsa bir karar alıp bana döndüler. Oradan ayrıldık.

Alışveriş bittiğinde kasaya yöneldik. Şimdi taktiğimi uygulamanın zamanı gelmişti. Çok kolay olacaktı. Neden mi? Babam marketteki o zor açılan poşetler var ya. Hah, işte gıcık olur onlara, bir türlü açamaz. Âdeta onunla inatlaşır. Gene poşetin biriyle uğraşırken **ben de fırsattan istifade hoop çikolatamı kasadan geçirdim!** Bu poşetlerin yapışık üretilmesine bayılıyorum.

